

РЕШЕНИЕ

№ 279

гр. Момчилград, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МОМЧИЛГРАД, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Сунай Юс. Осман

при участието на секретаря Анита Кр. Дочева
като разгледа докладваното от Сунай Юс. Осман Гражданско дело № 20225150100191 по описа за 2022 година

Производство по спорна съдебна администрация с правно основание чл. 127“а“ ал. 2 от СК вр.чл.76 т.9 от ЗБЛД.

В молбата на Н. Н. М. с ЕГН- *****, като майка и законен представител на малолетното си дете Н.Ф.Ч., предявена против А. А. М. с ЕГН-*****, се посочва, че са сключили граждански брак на 21.05.2009г., и по време на брака им- на 18.01.2004г. в Р.Турция се родило детето Н.Ф.Ч. с ЕГН-*****. В молбата е посочено, че понастоящем детето имало постоянен и настоящ адрес в с.Контил, общ.Джебел.

Молителката заявява, че с Решение № 380/ 29.07.2019г. по Гр.дело № 350/2019г. на РС- Кърджали, гражданският им брак с ответника бил прекратен, като упражняването на родителските права по отношение на детето били предоставени на нея. Понастоящем детето е било на 8 години, живеели в с.Контил, общ.Джебел, ходило на училище и за него се грижела само тя- майката. Ответникът живеел преобладаващо в чужбина, не се интересувал от неговото състояние и развитие, не го търсил и не предоставял никакви средства за отглеждането му. В молбата се изтъква, че детето им Н. не притежавало международен паспорт и не е пътувало извън

страната, а тя нямала никакви контакти с ответника, тъй като той се укривал от нея. Поради и това, нямала възможност да поиска от него, като баща на детето им, да даде изискуемото от закона съгласие в надлежната форма, т.к. без неговото изрично съгласие нямала право да го снабди с международен паспорт и да го заведе на гости при роднините им, които живеели в Турция и в страни от Европейския съюз.

Заявява, че разпоредбата на чл.127 „а“ ал.1 от СК предвижда, че въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а според ал.2 на същия текст, в случаите когато родителите не постигнат съгласие, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Съобразно разпоредбата на чл.33 ал.1 от ЗБЛД всеки български гражданин имал право да напуска страната и да се завръща в нея с паспорт, като според ал.3 от цитираната норма, правото по ал.1 не подлежало на ограничения. Молителката заявява, че не притежава /и нямала възможност да получа/ нотариално заверено писмено съгласие от бащата на детето, а съгласно чл.76, т.9 от ЗБДЛ това е било необходимо условие за издаване на международен паспорт и за пътуване на детето в чужбина, придружено само от нея.

Считала, че в описания случай са налице предпоставките визирани в чл.127 „а“ ал.2 вр. ал.1 от СК, тъй като ответникът /бащата на детето/ е преустановил контактите си с него, а така също и с нея, като родител, на когото е предоставено упражняването на родителските права. Това негово поведение фактически препятствало издаването на паспорт на детето за осъществяване на пътувания зад граница. По тази причина не можела да го заведе на гости в Р Турция или в друга страна от ЕС, където живели техни най-близки роднини, както и вторият ѝ съпруг М. Шерифов Мемишев. Желанието ѝ е било да прави кратковременни пътувания с детето в чужбина, а не за трайна промяна на местоживеенето ѝ в друга държава, което би осуетило възможността на бащата да реализира правото си на лични отношения с него. Предвид и затова иска разрешението за напускане пределите на страната от детето да бъде за срок от 5 години, с оглед обезпечаване на неговото право за свободно придвижване, извън пределите на Р България.

С оглед на изложеното, и интересите на детето, иска от съда да постанови решение, с което:

1 /Да даде **разрешение, заместващо съгласието на бащата А. А. М.** от с.Лъвово. община Кърджали, с ЕГН-***** за издаване на задграничен паспорт на детето им Н.Ф.Ч., с ЕГН-*****;

2/Да даде **разрешение, заместващо съгласието на бащата А. А. М.** с

ЕГН-*****, за да може детето им Н.Ф.Ч., с ЕГН-***** да напуска пределите на Република България и да пътува в чужбина - Р Турция и страните от ЕС неограничен брой пъти за срок от 5 години със съгласието и придружено от своята майка и законен представител Н. Н. М. с ЕГН-*****.

Представя писмени доказателства; Заверен препис от Решение № 380/29.07.2019г. по Гр.д. № 350/2019г. на РС- Кърджали; Удостоверение за раждане, изд. на основание на Акт № 0113 от 29.05.2014 г.на общ.Джебел; Удостоверение за настоящ адрес на детето; Копие от личната карта на молителката и детето. Претендира направени по делото разноски.

При условията на чл. 131 от ГПК от ответника, чрез особен представител, назначен на основание чл.47 ал.6 от ГПК- адв.А. Ю. е постъпил писмен отговор, с който не се оспорва искането на молителката, по изложените в отговора доводи и съображения.

В съдебно заседание, молителката редовно призована, се явява лично и с адв.Л.Б.- пълномощник, който поддържа молбата и моли за уважаването ѝ. Заявява, че ответникът трайно се дезинтересирал от детето, и от няколко години не е имал контакти с него, а при осъществен контакт- е отказал да даде съответното разрешение за пътуване на детето в чужбина.

Ответникът, призоват чрез особен представител- адв.Ант.Ю., заявява, че искането е основателно, и доказано и следвало да се даде исканото съдебно разрешение, заместващо съгласието на родителя.

ДСП- Кърджали /т.к. молителката и детето живеят в гр.Кърджали/, са представили писмено становище по смисъла на ЗЗД, в което са описани съответните, посочени по-горе обстоятелства. В него се сочи, че е проведена анкета с майката, която е заявила, че желае детето да пътува в чужбина, но е нямало съгласие на бащата за това. Среща с бащата не била осъществена, т.к. същият не е бил в страната- работел и живеел в чужбина.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Установи се, че молителката и ответникът са били съпрузи, като детето Н. е тяхно дете, което е родено по време брачното им съжителство / в този смисъл е Удостоверение за раждане, изд. на основание на Акт № 0113 от 29.05.2014 г.на общ.Джебел/;. Установи се, че бракът между страните е бил прекратен с Решение № 380/ 29.07.2019г. по гр.д. № 350/2019г. на РС- Кърджали, и упражняването на родителските права спрямо детето Н. е било предоставено на майката, като за бащата е бил определен съответен режим на

лични отношения, и същият е бил осъден да заплаща и издръжка в размер на 250 лева месечно. Установи с представените удостоверения за постоянен адрес, че молителката, майка на детето на Н. и самото дете, имат адрес в с.Контил, общ.Джебел, но живеят в гр.Кърджали, в жилище под наем, като детето е ученик в 1-ви клас в ОУ“Св.Климент Охридски“- Кърджали. Понастоящем майката- молителката в производството е омъжена отново, като съпругът ѝ работел в Германия, и осигурявал издръжката за семейството, а тя самата е била безработна и се грижела за домакинството, като основни грижи за детето се полагат от майката, а бащата близо година не е осъществявал контакти с детето си- в тази насока е социалният доклад.

Като свидетел е разпитана майката на молителката- Кериме СалиМ. Мюмюн, която твърди, че дъщеря ѝ се развела преди 3 години, като първоначално с детето са живели при нея, а сега са били в Кърджали. Детето се издържало от дъщеря ѝ и нейният втори съпруг. От близо две години А. го нямало, а от година и половина не давал издръжка. А. не давал съгласие, защото детето е нямало паспорт и не можело да пътува, а искали да пътуват т.к. съпругът на дъщеря ѝ е бил Германия. Дъщеря ѝ не можела да пътува защото детето нямало паспорт, а искали само паспорт, не търсели издръжка, и желали детето да може да пътува.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на представените по делото писмени доказателства, които кредитира изцяло, като неоспорени от страните.

Установи се по делото, че ответникът, чрез особен представител, прави признание на исканията на молителката, формулирани в молбата с правно основание чл.127 „а“ ал.2 от СК вр.чл.76 т.9 от ЗБЛД, като от процесуалният представител е налице изразено съгласие с исканията на молителката за издаване на задграничен паспорт на детето им, както и да напуска на пределите на Република България и пътува в чужбина с майка си, без съгласието на бащата.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявената молба с правно основание чл.127 „а“ ал.2 от СК вр.чл.76 т.9 от ЗБЛД, е допустима, и разгледана по същество е основателна. Искането е за даване на разрешение, заместващо съгласието на другия родител за

пътуване на дете извън територията на страната ни, респ. за издаване на документ за това, което съдът намира за основателно. Разпоредбата на чл.127 „а“ ал.1 от СК предвижда, че въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а според ал.2 на същия текст, в случаите когато родителите не постигнат съгласие, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Съобразно разпоредбата на чл.33 ал.1 от ЗБЛД всеки български гражданин има право да напуска страната и да се завръща в нея с паспорт, като според ал.3 от цитираната норма, правото по ал.1 не подлежи на ограничения. За издаване на документи за самоличност на ненавършило пълнолетие лице се иска съгласие и на двамата родители, или един от тях да има и нотариално заверено писмено съгласие от другият родител на детето, т.к. съгласно чл.76 т.9 от ЗБДЛ това е необходимо условие за издаване на международен паспорт и за пътуване на детето в чужбина, придружено само от единият родител.

Освен това и в чл.10 от Конвенцията за правата на детето е прокламиран принцип на свободно и безпрепятствено влизане и напускане територията на която и да е държава- страна по Конвенцията, както за детето, така и за неговите родители. Право на свободно придвижване прокламира и чл. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Такова право предвижда и Конституцията на Р.България-чл.35. Правото на свободно придвижване в рамките на държавите членки на ЕС е гарантирано и от чл. 3, § 2 от Договора за ЕС.

По принцип едно дете не може да пътува само, нито със съдействието единствено на единия родител. В този смисъл принципът на свободно придвижване в рамките на Европейския съюз на стоки и хора не лишава родителя от възможността и правото да преценява, с оглед интересите на детето си, кога, как, с кого, по какъв начин и за какъв срок то да пътува в чужбина. На въпроса при какви ограничения, с оглед интересите на детето, съдът следва да разреши по реда на чл.127 „а“ СК пътуването му в чужбина без съгласието на единия родител е даден отговор с Решение по тълкувателно дело № 1/2016 г. на ОСГК на ВКС, според което съдът може да разреши по реда на чл.127 „а“ от СК пътуването на ненавършило пълнолетие дете в чужбина без съгласието на единия родител само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е

определяем.

Установи се по делото, че упражняването на родителските права спрямо молителя по делото е предоставено на майката, а за бащата е определен съответен режим на контакти с детето, които към настоящият момент са били прекъснати- от повече от 1 година. Установи се, че за детето грижи полага майката лично, и със съдействието на своите роднини, както и сегашният неин съпруг, като детето е ученик в 1-ви клас през уч.2021-22г. в училище в гр.Кърджали /което се установява със социалният доклад и съдебното решение- цитирани по-горе, както и показанията на свидетеля/.

По делото се установи по категоричен начин, че няма дадено от ответника разрешение за издаването на задграничен паспорт на детето, както и няма дадено от него съгласие за пътуването на детето в чужбина с своята майка- молителката в настоящото производство, т.к. между родителите на детето липсва комуникация. Нещо повече, установи се категорично, че бащата, както в хода на анкетирането от служители на ДСП, отдел „Закрила на детето“, така и в съдебно заседание, не се явява лично, т.к. е бил в чужбина, като от негово име процесуалният представител заявява, че са налице условията за даване на съгласие, заместващо това на бащата за пътуване в чужбина, респ. и за издаване на задграничен паспорт. По делото се установи, че е невъзможно да бъде поискано от бащата такова съгласие, защото с него не са общували повече от една година, в които същият не е контактувал с детето си, или с майката на детето. Както и по-горе е казано, ответникът по делото, чрез особеният представител прави признание на искането, и заявява, че са налице условията за уважаване на искането в тази насока.

Съдът със гласните доказателства установи, че към момента на депозиране на молбата, детето на молителката няма издаден и валиден задграничен паспорт, защото не е имало нужното съгласие на бащата, като родител, за издаване на този документ- поради липсата на възможности за контакт с този родител. От събраните по делото доказателства се установяват обстоятелствата, наведени в молбата- а именно, че ответникът, е създавал пречки на детето на страните да се снабди с задграничен паспорт чрез издаване на съгласие за това, както и че същият не е давал съгласие за пътуване на детето в чужбина само с съгласието на майката и придружавано

само от него, и това поради обстоятелството, че бащата се е дезинтересирал от своето дете, и няма контакт с него, както и с майката- молител в настоящото производство.

При така обсъдени факти съдът счита, че осигуряването на възможността за детето да пътува със своята майка е в негов интерес. Това е родителят, чиито грижи то е получавало до момента и няма данни те да не са били полагани адекватно на нуждите на непълнолетното дете. Въпреки липсата на доказателства, че към момента майката е осигурила финансовите възможности за може детето да пътува в чужбина, съдът счита, че няма основания за съмнение, че същата ще осигури защита интереса на детето си при пътуванията в чужбина. Отделно от това, искането за даване на разрешение за пътуване в чужбина касае държавите-членки на Европейският съюз, и съседна Турция /където имат роднини/, и детето на молителката, като гражданин на такава държава има правото да се движи свободно и пребивава на територията на другите държави-членки, като няма никакво основание за ограничаване на това право. Освен това конкретизация за пътуване в Турция, също не влиза противоречие с интересите на детето, защото тази държава е съюзна на Република България страна-членка в НАТО, и където те имат роднини. Съдът счита, че следва да се осигури възможността на детето да пътува с своята майка в страните- членки на Европейският съюз, както и Р.Турция, за период от 5 години, считано от постановяване на съдебното решение и многократно в този период- неограничен пъти, и с това пътуване съдът счита, че няма да пречи на бащата да се възползва от правото си на лични контакти с детето.

Установи се по делото, че с оглед на влошените взаимоотношения между родители /между които липсва контакт от повече от година/, заради които не може да бъде потърсено съдействие в тази насока, се налага съгласието за това да бъде заместено от разрешение на съда, с оглед приетото, че е в интерес на детето.

Предвид изложеното съдът счита, че предявената следва да бъде уважена. Разрешението за пътуване следва да се постанови по отношение на държавите-членки на ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ, и за РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ и за срок от 5 години, считано от датата на постановяване на съдебното решение, както и следва да се разреши детето да се снабди с задграничен

паспорт, без да е необходимо съгласие на бащата. Съдът счита, че са налице основанията чл.127 „а“ ал.4 от ГПК за допускане предварително изпълнение на решението, т.к., между родителите има влошени отношения, които могат да предизвикат и спорове за снабдяване на детето с паспорт и за пътуването му в чужбина, и затова следва да се допусне предварителното изпълнение.

Предвид това съдът намира, че е в интерес на непълнолетното дете да пътува заедно със майка си, извън територията на Република България /в държавите от Европейският съюз и Р.Турция/ щом има такава възможност, да общува с свои роднини в тези държави, да придобива нови впечатления и от други държави, други култури и да разширява своя мироглед. Това по никакъв начин не би навредило на детето, а напротив ще доведе до обогатяването му от ранна детска възраст и по-пълното му развитие и израстване като личност. В интерес на детето е да пътува извън територията на страна и специално в страните от Европейският съюз и Р.Турция, предвид обстоятелството, че имат и роднини в тези държави. Съдът счита, че следва да се снабди с задграничен паспорт и да се разреши пътуването на детето за неограничен брой пътувания в чужбина, придружен само от майката и само с неговото съгласие.

Съдът намира, че с оглед спазване най-добрия интерес на детето и за да се избегне безконтролно напускане на страната ни от едно ненавършило пълнолетие дете, следва да постанови разрешението за срок от 5 години, като съобрази разпоредбата на чл. 36, ал. 1 от ЗБЛД и в този смисъл срокът за пътуванията, поискан от молителя следва да бъде уважен в този смисъл /и за посоченият срок/.

Предвид изявлението горното /признание на искането от страна на процесуален представител, и липсата на категорични доказателства за отказ на ответника да даде съгласие за издаване на паспорт и за пътуване в чужбина, защото между страните в производството, които са родители на непълнолетното дете, няма осъществени контакти в тази насока/, не следва да присъждат разноси, направени по делото от молителя, като съдът счита, че такива не се дължат, с оглед характера на производството на спорна съдебна администрация.

Ето защо съдът не дължи произнасяне с изричен диспозитив за разноси.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ, заместващо съгласието на бащата А. А. М. от с.Лъвово, общ.Кърджали, с ЕГН-***, за издаване на задграничен паспорт на детето Н.Ф.Ч., с ЕГН-*****;**

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ, заместващо съгласието на бащата А. А. М. с ЕГН-***, за да може детето Н.Ф.Ч., с ЕГН-*****, да напуска пределите на Република България и да пътува в чужбина- Р Турция и страните от ЕС неограничен брой пъти за срок от 5 години, считано от датата на постановяване на съдебното решение, със съгласието и придружено от своята майка и законен представител Н. Н. М. с ЕГН-*****.**

Настоящото решение замества съгласието на бащата А. А. М. от с.Лъвово, общ.Кърджали, с ЕГН-*****, за издаване на задграничен паспорт на детето Н., и за неговото пътуване в чужбина за посоченият срок и посочените страни.

ДОПУСКА на основание чл.124 „а“ ал.4 от СК ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на съдебното решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд- Кърджали в двуседмичен срок от деня на връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Момчилград: _____